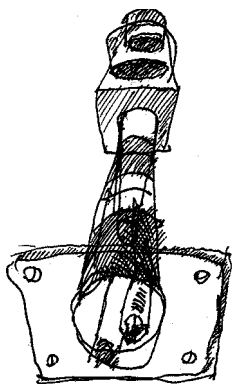

REČENICE O REDU

POGLED UNAZAD

Sjećam se davno minulih ljeta,
Koja odnese vremena bijeg.
Al' ne znam što mi sjećanje smeta
Zašto u duši ćutim snijeg.

Uporno tragam za zrnom vatre
Za bljeskom što je djetinjstva trag.
Al' mrak me uvijek nanovo satire
I prekrije duše umorne prag.

Shvatam, uz mene ne bijahu ljudi
Nemade srcu ko utisnut znak
I zato trpim taj udes hudi.

Da mi je samo da rastjeram mrak!
I da iz kraja gdje Scila sudi
Uzletim brzo na čisti zrak..

NE ZNAM DA NE MISLIM

Čak i kad spavam
i kad me bude
i kude
kad mi sude
i meni se čude
i kada bude
pa srećem ljude
same i hude
dok misli mi lude blude,
ne reci da ne mislim,
jer ja to ne umijem.

LIBAN

Slika vojnika
jakog
sa šljemom
na glavi,
slika djeteta
golog
bez šljema
i glave
danas je na TV-u
samo sterilna vijest.

RED

Vidjela sam bulu sa izgrizenim
noktima,
mislila dugo o poretku stvari
tražeći neki red,
nebo je polako crnjelo,
u snu se gušio grad,
a mene,
mene je punio jed.

TUŽNA PRIČA O BUNTOVNIŠTVU

Pobojao se
zvjeri u utrobi svojoj, zatvorio usta
da ga ne oda zvuk;
zvjerinje crklo bez zraka
a on i dalje šuti-
da ga ne oda smrad.

POD KAMENOM

Kad podigneš svoj kamen
ispod njega
nepomjereno
nepromijenjeno
netaknuto
nađeš svoje plavo dugme
koje je nekad imalo smisla
kriti
pod kamen.

JADI ČINOVNICA

Prevrćeš planinu listova
(uvjeren da mijenjaš svijet),
obališ prst da okreneš list,
(godinama to traje),
ne vidiš jagodice na prstima
one krvare,
a brazde na njima nestaju,
sve dok ti tako
otisak prsta
ne umre,
slijepče!

ZAŠTO TONE TUZLA

zašto tone taj grad
niko njega neće oplakati
on ne ispašta ničija zla
zbog njega se ne jedi na balkonima skupih hotela
(on se jedva i može nazvati gradom)

ko potkopava grad
koji drob svoj svima daje
da u njega stave jod
jer guša je ozbiljna bolest i sa njome se nije igrati
(a naknadno liječenje je mukotrpno)

šta to pritišće grad
koji nema brige velegrada
u njemu duboko spavaju rudari
al nešto tjera pod zemlju svjedoka carskih drumo-
va
(igrom sudbine zaraslih u travu)

ko će spasiti grad
o kojem ni slavuji više ne pjevaju
i od toliko drugih
zašto baš grad u kom se jedna koza muzla
bože zašto, zašto noćas tone Tuzla?

ODGOVOR KONTINENTU

mojima sa one strane velike vode

Luda šarena razglednice,
ti bi da me primiš i usvojiš,
a onda zakopaš
u betonsku
grobnicu
metroa,
odupirem ti se,
ti ohola,
obijesna,
daleka,
odbijam te, pljujem ti u lice,
da me bar nešto poznato
dočeka
kad dođem.

REČENICE NJEMU

ČEŽNJA

Možemo se gledati danima,
ćutati godinama,
voljeti čitav život,
al' priča počinje tek onda
kada me osloviš prvi put.

UGAĐANJE

Ja sam grumen blata
sretna kad ti se zalijepim za đon,
pa makar tvoja majka i gundala
dok me struže.

Ja sam sitna praška,
sretna kad ti se uvuče u nosnicu
sve do trenu kad glasno kihneš
i ostaviš me u slinavoj maramici.

SUSRET

Sretoh mladića voštana lica
(bi mi poznat sa križa)
pružih mu ruku, ali uzalud
nije me poveo nikud.

SUDBINA

Petnaest dana sam ga tražila,
hodala gradom
namirisana i lijepa,
šesnaesti dan
mi dojadi,
nisam se počešljala,
ni oprala zube,
šesnaesti dan
ja sam ga srela,
i posrao me golub
baš tog šesnaestog dana,
kad nisam imala snage
ni da mi bude smiješno.

FRUSTRACIJA KAO PRAPOČELO

Pitao me je za razlog mog bijesa,
ja sam odgovorila,
prosula mu se pred noge,
teatralno,
kao kula od dva špila,
i od cijele je mene
ostao samo stid.

PRAZNINE

Ne slutiš bezdane u meni,
što vrište prazni,
ovlaš
zapreteni,
tu, podno ruku
(mjesto krila zarivenih).

□ SLOBAĐANJE

Zavidim ti,
jer imaš mene,
vjernu mačku,
poginjem glavu, evo miluješ me,
niz dlaku,
odsutno;
i čemu se sad odjednom čudiš,
jel' kapima tvoje krvi
što blistaju na mojim
tankim očnjacima?

* * *

Slučajno te namirisah
jednim udisajem
na putu prema snu,
i od tada
(kojeg li jada)
ja dišem
samo
da tvoj miris
prizovem.

* * *

Tvoji prsti
postoje zbog
harfe,
nemoj da prijetiš njima,
neka to drugi
za tebe čine.

BRANIM SE

Osedfícu te
u tami tijela,
da više nikad,
nikad,
ne zarezješ
moje nježno meso.

REČENICE O ŽENI

GASTARBAJTERKA

Pazi svoju kosu i kožu,
kako samo skupo miriše,
ona voli svoju novu domovinu, novi posao,
sve mi želi pokazati,
nisam sigurna da li se hvali,
ali jesam da bjesomučno sakriva ruke,
izdajnički izjedene,
kaže- sredstvo za čišćenje,
ona čisti polumrtvace,
kaže - voli svoj posao,
(u staračkom domu, gdje je
na stolici, za ljubavnim romanom
ili u sramnom aktu pranja poluodumrlih
čmarova
redovno
zatiče
jutro).

MLADOST SREDNJOVJEČJU

Neka se vratim u jedno
od sedam nebesa,
svejedno koje,
ako ikad, IKAD
poželim ondulirati kosu.

ŽENA ŠTO NIKAD NIJE ŽURILA
(H.)

Kasni joj sat,
mnogo,
larma je zbuni, i jurnjava,
ona ima sopstvene aršine,
živi sporo,
smješka se mudro,
ne mari za vrijeme,
baš ko da sluti
da ni ono ne mari za nju.

ZAŠTO NE KUPUJEM OPSJENU

balerini Segedinskog baleta

Pojavila se nakon mraka,
dojurila sa predumišljajem
da nas oslijepi,

nepodnošljivo krhka,
tu, na bespuću pozornice,
haljine predvidivo bijele, lica nepredvidivo
bjeljeg,

nije plesala
već treperila,
snažna, mišića napregnutih
pod svilom,
pod svilenom kožom,

a ja sam se bojala
(o, kako sam se panično bojala)
da će je izdati to tijelo dječaka

i da ćemo svi otkriti
kako joj se među nogama pojavljuje i širi
šokantna
crvena
mrlja
krvi.

ELEANOR RIGBY*

U sobu uđe lady
kričavo žutih čarapa
i čizama pomalo velikih,
ne gleda nas
al' i ne obara pogled,
sjeda i privlači pažnju dokonih,
ja ližem svoju suzu,
toplu i slanu,
jer ona je tako
uporno sama.

**Eleanor Rigby, The Beatles, Revolver*

MOJA SASVIM PRIVATNA EVA

Ona nije morala trčati preko livada, prepoznala
sam je i bez teškog vonja polena,
bila je Eva i blijeda, gladna,
za stolom prazne bašte kafea, sa cigaretom u
ustima, sa smiješno artikulisanim r, dječijih
obraza,
naklaćena na drven sto, dok me uči životu,
hvala ti Eva, ti si ono što danas trebam, ti si Eva i
ja sam Eva,
ne umanjujemo to pravo jedna drugoj.

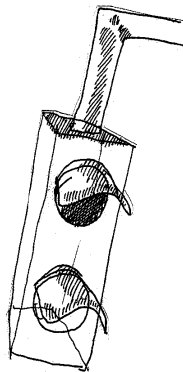
GRIJEH

Tražila je tragove grijeha
na svom licu,
izdaju, kožu uništenu
sladostrašćem,
pečate zuba,
izmijenjen pogled,
krivnju,
razočarenje,
a našla je samo
široki
osmijeh.

PJESMA U KOJOJ
"LIRSKI SUBJEKT" "LIRSKOM TI"
NEDVOJBENO PRIZNAJE SVOJU
NASTRANOST

Što ćeš mi ti,
tvoja kruna od trnja,
brojanica od zrnja,
i ta ljubav krnja,
kad ja od jutros
ljubim usta žene?

REČENICE O KAZANOVİ

VRAG

Nije meni hladno
od snijega što pločnik pretvara
u blatnjav glib,
nije, sve dok znam
da iza tvojih kapaka
tinja uhvaćen
vrag,
koji progovara
kroz tvoje
prste.

* * *

Sve one su od jedne
i ti se uspješno braniš
al' šta će biti sa njom,
mliječnom,
toplom i bistrom
kao tečnost iz
grudi porodilje?
Hoćeš li je pustiti da živi?
Da te oživi?
Da li ćeš...

* * *

One se smjenjuju bez stanke,
dijelovi tvoga života
na pokretnoj traci,
znaš im riječi i misli
kretanje i smijeh
krike
i usne im znaš
i zube
napamet,
umoran si, tvrdiš
ubićeš sebe ovim što živiš
jednoga dana, tvrdiš
a tako je moglo biti lako
samo da si
živio ko neko drugi
da su te voljele druge
da si umro mlad
da si loše ljubio
da se nisi zvao
Kazanova ...

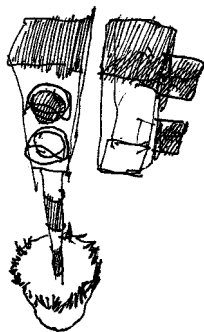
DVIJE ŠTO SU GA VOLJELE

Srele ga sa trećom,
odmjerile uz sućut,
a onda se rastale,
okrenule jedna drugoj leđa,
od života ogrubjele,
izvježbane,
savladavši se,
plaćući bez jecanja.

ČITULJA KAZANOV I

Živio je u bjesomučnom davanju;
je li on bio
greška u Bož'jem stvaranju?

REČENICE...

ČUVARI Odstupnice

Vas osam noćas mi je čuvalo
odstupnicu
smrtno sam ranjena, progonjena sam zvijer,
bježim iz šume, a vi me
čuvate,
od toliko stanovnika šume, samo osam mojih

previše je mrtvih zbog mene previše je suza zbog
mene kažnjavaju moje oholo uvjerenje da sam
smjela lajati na mjesec a ne znaju da je lavež puki
jed kvazihrabrih u tamnoj noći kad se nigdje ne
polazi već se onako od muke cvili i zavija ja sam
vrištala i sad me progonite svi osim mojih osam
jataka u ovoj poganoj noći i godini

Ne plači, ne riči
kad me uhvate,
odustani od dobre riječi
za me gonjenu,
jer tebi će biti teže,
tebi će odstupnicu
čuvati samo sedam.

* * *

Opet sam prazna
i nije mi što jesam,
već mi je
što sam opet.

* * *

Otkud mrak;
je li to naviješteni kraj
Gospodine,
ili su samo kapci
pali
od umora?

* * *

Prestala sam
oštriti britvu
vezivati čvor na konopcu
sporo ići preko crvenog
za rođendan željeti pištolj;
počela sam se uz gromobran
penjati na nebo.

ZA SAMOUBICU

Bilo je izlaza,
samo,
nije bilo potrebe.

KAKO NAS JE PANDORA

Prislonila sam cijev
uz sveže očišan soluf
i povukla obarač
spremljena za raj.

* * *

Febuse,
zakloni se
još malo,
taman se
navikoh na očaj.

BIJEG

Pogled ti je sluzav,
riječi prazne,
a kad mislim o bijegu
sjetim se smiješne stvari
ja nemam kud,
otpijem jedan gutljaj
onako osrednje dug
obližem svoje usne
pogledam te mazno i
savijem se pod tvoje
znojavo pazuho.

SKONČAVANJE

Da mi je otići na mjesto
gdje čeka
mrtva straža
i oglušiti se
kada viknu
STOJ...

* * *

Životu se više ne radujem,
jer čuh previše ružnog o njemu.

STEĆKI*

*usudih se pomenuti ih ja, Mravica, još malo pa
dvije tisuće i nekog ljeta gospodnjeg, daleko od
Dubrovnika...*

Klesali ih, ukrasili, donijeli,
za stražu tijelima nekim i
spomen vječni na svijetu ovom
al' došli drugi, pa treći
zaboravili kom u spomen klesar čudo stvori,
a nikog da o tomu zbori,
I divili se treći i četvrti,
kamenu, bjelini, šari,
uzeli ih sebi (barbari?);
u muzeju sad su stećki
tek mrtve stvari.
a za tijelo pod njima,
niko više i ne mari.

*Čula sam za palatalizaciju...

DA MORU

nemani!

Odajem ti se.

OBEĆANJE

Rekla sam
zato moram,
ne smijem iznevjeriti riječ
izrečenu,
ne tebe koja si čula
već riječ.

OPROŠTAJ
(ILI REKVIJEM PERU)

Eto, ja bih da završim prije nego počnem
bolje je...
bolje nego da grebem po zidu, da pod nokte zat-
jeram malter i kreč, da prsti prokrvare
a šest zidova ostane bez vidljivih tragova;
još noćas pišem
nek papir kletvu odnese nekom drugom,
a ja ću se, mudra, smijati, izbjegavši opasnost pa
dokle stignem
idući u mjestu...

BILJEŠKA O MENI

20. juna 1979. godine tetak je završio lakiranje parketa u našem novom stanu. Mene je mama rodila sutradan, 21. juna, kad joj je i bio termin. Bilo je očito da ću postati odgovorna i tačna osoba.

Ali, prethodno sam postala nepodnošljivo dijete. U septembru 1986. tetka Raza me je prestala čuvati jer sam pošla u školu.

Tamo sam nakon nekoliko godina otkrila poražavajuću stvar, da ne mogu po zanimanju postati Modesti Blejz.

1997. sam se nesretno zaljubila, što je iniciralo nastajanje ove knjige.

Prvu gimnaziju sam završila 1998.

Sada studiram.

Ovo je moja prva zbirka.

SADRŽAJ:

REČENICE O REDU

- Pogled unazad 7.
- Ne znam da ne mislim 8.
- Liban 9.
- Red 10.
- Tužna priča o buntovništvu 11.
- Pod kamenom 12.
- Jadi činovnika 13.
- Zašto tone Tuzla 14.
- Odgovor kontinentu 15.

REČENICE NJEMU

- Čežnja 19.
- Ugađanje 20.
- Susret 21.
- Sudbina 22.
- Frustracija kao prapočelo 23.
- Praznine 24.
- Oslobođanje 25.
- Slučajno te namirisah... 26.
- Tvoji prsti... 27.
- Branim se 28.

REČENICE O ŽENI

- Gastarbajterka 31.
- Mladost srednjovječju 32.
- Žena što nikad nije žurila 33.
- Zašto ne kupujem opsjenu 34.
- Eleanor Rigby 35.
- Moja sasvim privatna Eva 36.
- Grijeh 37.
- Pjesma u kojoj "lirski subjekt" "lirskom ti" nedvojbeno priznaje svoju nastranost 38.

REČENICE KAZANOV I

Vrag 41.

Sve one su od jedne... 42.

One se smjenjuju bez stanke... 43.

Dvije što su ga voljele 44.

Čitulja Kazanovi 45.

REČENICE...

Čuvari odstupnice 49.

Opet sam prazna... 50.

Otkud mrak... 51.

Prestala sam... 52.

Za samoubicu 53.

Kako nas je Pandora 54.

Febuse... 55.

Bijeg 56.

Skončavanje 57.

Životu se više ne radujem... 58.

Stečki 59.

Oda moru 60.

Obećanje 61.

Oproštaj 62.

BILJEŠKA O MENI

SADRŽAJ